

בש"פ 3414/24 - אילי ישראל ניקפרד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3414/24

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

המבקש: אילי ישראל ניקפרד

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה למתן רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד השופט י' מינטקביץ) בעבשה"ת 70608-03-24 מיום 15.04.2024

בשם המבקש: עו"ד ארז בר-צבי

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד השופט י' מינטקביץ) בעבשה"ת 70608-03-24 מיום 15.04.2024, בגדרה נדחה ערר המבקש על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כבוד השופט ג' ארנברג) בבש"ע 61592-03-24 מיום 27.03.2024, שבמסגרתה הורה הוא כי המבקש יורחק ממשחקה של קבוצת הכדורגל בית"ר ירושלים עד תום עונת המשחקים לשנת 2025.

הבקשה והרקע לבקשה

2. המבקש הוא אוהד קבוצת הכדורגל בית"ר ירושלים (להלן: בית"ר ירושלים). ביום 10.03.2024 התקיים משחק כדורגל בין בית"ר ירושלים לבין קבוצת הכדורגל מכבי תל אביב (להלן: המשחק). על פי החשדות המיוחסים למבקש, במהלך המשחק "תקף והשתתף בתגרה המונית". כך, על פי החלטת בית משפט השלום בירושלים במ"י 20962-03-24 מיום 11.03.2024, "המשיב [המבקש - ח' כ'] נראה בסרטון כשהוא משליך דבר מה לעבר היציע של אוהדי הקבוצה הנגדית". כן יודגש, כי מהחלטה אחרונה זו עולה כי המבקש הודה בחקירתו במיוחס לו.

3. עוד יוער, כי בהחלטתו המוזכרת הורה בית משפט השלום בירושלים על שחרורו של המבקש ממעצר הימים בו היה נתון, תחת מספר הגבלות, ובהן הגבלה לפיה המבקש יורחק מאצטדיונה של הקבוצה (להלן: אצטדיון טדי), וזאת עד ליום 01.05.2024.

עמוד 1

4. בהמשך הדברים, ביום 27.03.2024, הגישה המשיבה בקשה להרחקת המבקש מאצטדיוני כדורגל למשך שלוש עונות, וזאת מכוח סעיף 18 לחוק איסור אלימות בספורט, התשס"ח-2008 (להלן: החוק או חוק איסור אלימות בספורט). בו ביום, התקיים דיון בבקשה זו, אשר בתומו הורה בית משפט השלום בירושלים על הרחקתו של המבקש ממשחקה של הקבוצה, "בין אלה שנערכים בטדי ובין אלה שנערכים בכל אצטדיון אחר", עד לתום עונת 2025.
5. ביום 31.03.2024 ערר המבקש על החלטה זו לפני בית משפט קמא, וביום 15.04.2024 נדחה עררו זה. בהחלטתו זו ציין בית משפט קמא, כי עיון בתיק החקירה מצביע על כך שהמבקש נהג במהלך המשחק בצורה פרועה, "שאינה מתיישבת עם המצופה מאוהד ספורט הבא ליהנות מצפייה במשחק כדורגל". עוד נקבע, כי על אף הפגיעה בזכויות המבקש הכרוכה בהגבלה שהוטלה עליו, הרי שצפייה במשחק כדורגל אינה בגדר "זכות יסוד שאין להגבילה". כן נפסק, כי אחר שהמבקש בחר להתנהל כפי שבחר, הרי שיש להעדיף את "זכותם של יתר האוהדים שבאצטדיון ליהנות מצפייה במשחק באווירה רגועה".
6. עוד נדרש בית משפט קמא לטענה שהעלה בא כוח המבקש, לפיה הוטל על המשיבה הנטל למצות את תנאי ההרחקה שהוטלו על המבקש במסגרת הליך המעצר, ורק לאחר מכן לפנות בבקשה לפי חוק איסור אלימות בספורט. בעניין אחרון זה נפסק, כי "מדובר בהליכים שונים, אשר נועדו להבטיח תכליות שונות, על בסיס מסד ראייתי שונה, ואין לערב בין המלכויות".
7. מכאן הבקשה שלפניי, שהוגשה ביום 18.04.2024. בתמצית, המבקש טוען כי עניינו מעורר שאלה משפטית עקרונית בכל הנוגע ליחס שבין סמכותו של בית המשפט לקבוע את תנאי שחרורו של חשוד, מכוח חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים); ובין סמכותו להרחיק אדם מ"מקום שבו מתקיים אירוע ספורט", מכוח סעיף 18 לחוק איסור אלימות בספורט. עוד העלה המבקש מספר טענות ביחס להיקפה של הזכות לצפות במשחקי כדורגל, וכן לאכיפה בררנית, זאת בקשר לצופים אחרים שנהגו בפרעות כלפי המבקש עצמו.
- דין והכרעה
8. הלכה היא עמנו כי רשות לערור ב'גלגול שלישי' תינתן אך ורק במקרים חריגים "בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית או ציבורית, או כאשר מתעורר חשש לעיוות דין" (בש"פ 759/23 נאמן נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (16.02.2023)). יודגש, כי אמת מידה זו חלה גם על בקשת רשות לערור שמקורה בהליך לפי חוק איסור אלימות בספורט (ראו למשל: שם, בפסקה 13; בש"פ 1869/13 בן אברהם נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (18.04.2013); בש"פ 7317/15 פלוני נ' מדינת ישראל (31.12.2015)). לאחר עיון בבקשה, נחה דעתי כי אין היא עומדת באמת מידה מחמירה זו.
9. בשונה מהמבקש, איני סבור כי מתעורר בענייננו הצורך לקבוע קביעה עקרונית בעניין היחס בין סמכויותיו של בית המשפט מכוח חוק המעצרים ובין סמכויותיו מכוח חוק איסור אלימות בספורט. על אף שאכן ניתן לתהות שמא ההגבלה הקבועה בסעיף 18(א)(2)(ב) לחוק זה, לפיה צו הקובע הגבלות על כניסתו של אדם לאירוע ספורט לא יעלה על תקופה בת שלוש שנים - היא בבחינת *Lex Specialis* (דין ספציפי), הגובר על הסמכות הקבועה בחוק המעצרים, וזאת אף תוך שימת לב להבדל בין מטרותיו של כל אחד מדברי חקיקה אלה (השוו: רון שפירא מאכיפה פלילית לאכיפה מינהלית - ראיות מינהליות לביצוע עבירה פלילית - הצורך בהליך מינהלי הוגן 89 (2019); ורד דשא משפט ספורט בינלאומי 647 (2023)); הרי ששאלה זו, כאמור, כלל לא מתעוררת בענייננו, שעה שממילא בית משפט השלום לא מיצה את מלוא הסמכות הנתונה לו מכוח סעיף 18(א)(2)(ב) לחוק איסור אלימות בספורט.
10. מעבר לאמור, אין גם צורך לקבוע בענייננו את גדריה של הזכות לצפות במשחק כדורגל. שהלוא, בפסיקתנו

נקבע זה מכבר כי "אין ספק שההרחקה ממגרשי הכדורגל קשה מאד לנוגעים בדבר. עם זאת, יש מקרים שבהם הרחקה זו - כואבת ככל שתהיה - היא נחוצה" (בש"פ 7317/15 קדוש נ' מדינת ישראל, פסקה 57 (07.02.2016)). דומני, כי נוכח המיחוס למבקש, כוחם של דברים אלו יפה גם בענייני, ודי בהם כדי להצדיק את דחיית הבקשה שלפניי.

11. כן אציין, כי לא מצאתי גם בטענות המבקש לאכיפה בררנית משום חשש לעיוות דין, המצדיק היעדרות לבקשה.

12. סוף דבר: הבקשה נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ"ד בניסן התשפ"ד (2.5.2024).

שׁוֹפֵט